

15 JUNI 1923

No. 12

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Wanneer het water stille staat,
Wanneer de mensche ledig gaat,
Wanneer het ijzer rusten moet,
Niet één van drieën blijft ér goed.

JACOB CATS.

REDEVOERING

van Ouderling Brigham H. Roberts

in den Tabernakel te Salt Lake City, gehouden op

Zondag 15 April 1923.

Eenige avonden geleden was ik een gast van een club, die een uitvoering gaf. Zij hadden een programma waarvan het hoofdgedeelte de beschouwing der 5 groote philosophiën des levens was, welke in de volgende orde werden behandeld:

1. Het Epicurianisme, dat het genot als het hoogste goed beschouwt.

2. Het Stoïcisme, dat zelfbeheersching leerde, de meening toegedaan zijnde, dat we konden zijn wat we wilden.

3. Het Platonisme, de ondergeschiktheid van het lager aan het hooger; d.w.z. de begeerten beheerscht door de rede; materie beheerscht door den geest.

4. Het Aristotelisme, het gevoel voor evenredigheid is het karakteristieke van deze philosophie. Het beweert dat ware wijsheid in het midden tusschen de uiterste termen staat, vandaar somtijds de leer van het „middenevenredige” genaamd.

5. Het Christendom — de geest der liefde, waarvan het hoofdbeginsel wordt beschouwd als „liefde is de vervulling der wet.”

Zijn leeringen worden voortgezet in de „Bergrede”, vooral in den Gouden Levensregel: „Alle dingen dan, die gij wilt dat u de menschen zouden doen, doet gij hun ook alzoo”, en in het bijzonder

spreiden zij zich ten toon in „Christus' overzicht van de Wet en de Profeten, namelijk: „Gij zult den Heere uwen God liefhebben, uit geheel uw hart en uit geheel uwe ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uwe kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede hieraan gelijk is dit: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelve.”

Aan het slot van de bekwame voorstelling dezer thema's — want ze waren bekwaam voorgesteld, in hoofdzaak door menschen van onderwijs, gedachtevolle menschen, en onderzoekers van de gewichtige vraagstukken betreffende de philosophie des levens — zeide ik tot een van hen met wien ik had gesproken: „O, dat mij tien minuten kon worden toegestaan om de philosophie te bespreken zooals die werd voorgesteld door een ander groot leeraar, eveneens een der wereldleeraars; want ik twijfel niet, hoewel thans verafschuwd, dat de tijd komen zal dat hij als zoodanig zal worden gerangschikt.

Wel, op het oogenblik van die uitvoering, dacht ik natuurlijk niet dat ik zulk een gelegenheid zou krijgen als deze, om dit onderwerp te behandelen.

Doch toen ik gisteren laat in den middag werd uitgenoodigd om in den tabernakel te spreken, kwam het mij voor dat zich hier een gunstige gelegenheid voordeed, om mijn tien minuten te hebben en misschien iets langer, ten einde het gewichtige beginsel van den zesden grooten leeraar eener philosophie des levens te verklaren. Het is evenwel juist te zeggen, dat hij van zichzelf geen leeraar was, daar zijn levensleer slechts een voortzetting was, een uitbreiding der levensleer, die zijn oorsprong vindt in den Christus; want de zesde leeraar laat geen aanspraken gelden als een onafhankelijk leeraar, doch als een profeet van Christus, een man van God gezonden, niet om zichzelf, maar om Christus te vertegenwoordigen en de wereld de bijgevoegde waarheden te verkondigen, die noodzakelijk zijn voor de volmaking der levensleer, waarvan Christus de openbaarder is. Ik hoop dat u zijn verhouding dan, als een dienstknecht in zijns Meester's huis, zal begrijpen.

Oorsprong der wetenschap.

Het is goed om in het voorbijgaan aan te merken, dat onze zesde leeraar was van gelijken geest als de Meester des huizes.

U zult zich herinneren, dat toen het volk zich verwonderde over de leer van Christus, zeide: Hoe is het dat deze, die de Schriften niet heeft geleerd, de menschen aldus leert.” Hij had de reputatie van onder de ongeleerden gerekend te worden, en toen woorden van genade, waarheid en macht van zijn lippen vloeiden en het volk zich daarover verwonderde en wenschte te weten hoe hij zulk een leer met zulk een macht kon verkondigen — antwoordde door te zeggen:

„Mijne leer is de mijne niet, maar desgenen die mij gezonden heeft, en zoo iemand wil deszelfs wil doen, zal hij bekennen of deze leer uit God is of dat ik van mijzelfen spreek.” In gelijken eenvoud des geestes kan gezegd worden, dat de profeet der groote en laatste tijdsbedeeling, onze zesde leeraar, is gekomen en geen aanspraak maakt een wijsgeer te zijn, doch slechts een instrument in de hand Gods om zijn stem tot dit geslacht te doen hooren, ter verkondiging der verheven waarheden, die de levensleer van Christus uitmaken.

De hoofdkenmerken der levensleer van den zesden leeraar — want zoo zal ik het noemen, kunnen naar mijn denken in deze woorden in hoofde worden vervat:

„De eenheid van waarheid.” Het is de dispensatie der volheid van waarheid; eveneens de dispensatie der volheid des tijds. Nu, wat ik beschouw de meest gewichtige zaak te zijn in, wat genoemd kan worden de „Mormoonsche” filosofie — is de eenheid der waarheid in een grootsche beschouwing; het geheel gegeven door een reeks van tijdsbedelingen vanaf de schepping des menschen op deze aarde tot den tegenwoordigen tijd.

Nu staan we voor een oogenblik voor het heelal. Het is zonder grens en tijd — geen einde is daaraan. Volg de gedachte zoo ver als u kunt in verhouding met voortduur en ruimte en op de plaats waar u stilhoudt is altijd nog een hooger; zooals in een onzer liederen is omschreven — „Als u naar Kolob kon stijgen!” — een zeer verafgelegden, centrale zon, volgens de sterrekunde van Abraham. —

Als u kon stijgen naar Kolob,
 Met den spoed van een oogwenk;
 En aldoor voort bleef stijgen
 Met dezelfde snelheid u bewoog,
 Denkt u dat u immer,
 Door heel de eeuwigheid,
 Kon ontdekken waar het geslacht
 Van Goden is ontstaan?
 Of zien het grootsch begin
 Toen geen ruimte nog bestond?
 Of beschouwen de laatste schepping,
 Waar Goden en stof een einde nemen?

Het antwoord is natuurlijk ontkennend. Het heelal dan is onbeperkt, overal aanwezig en onder de heerschappij van wet, — de regering van wet door al de scheppingen Gods — volgens de leer van onzen Zesden Grooten Leeraar.

Bewoonde werelden.

En weder, deze werelden en wereldstelsels, alle bestaande onder regeering van wetten, zijn bewoond door denkende, verstandelijk begaafde intelligenties, soms menschen, soms engelen, soms aarts-engelen, en soms in de schriften goden genoemd. Deze leeraar erkent slechts een heilige natuur, doch erkent dat eenigen dezer intelligenties ten volle deelen in die Eene Heilige Natuur. Zij hebben die heilige natuur aangedaan en deelen daarin hun onderscheidene aangewezen plaatsen en capaciteiten. Doch elk aantal intelligenties kan tenslotte in die eene heilige natuur deelen en daarom hebben wij een meervoudig heelal. Wij weten, bijvoorbeeld, van ten minste drie, welke in die Heilige Natuur hebben gedeeld. Wij kennen hen als de Vader, Zoon en Heilige Geest; en zij vormen onze Godheid; en zijn het hoogste gezag in de hemelen en op de aarde, die ons aanbelangen.

Deze groote leeraar van wien ik spreek, wiens leerstellingen ik tracht te bespreken en aan uw gedachten bloot te leggen, leerde dat de openbaringen Gods tot Mozes, en ongetwijfeld tot andere profeten, bepaald en begrensd waren tot deze aarde en de hemelen waarmede zij in verbinding staan. In het boek van Mozes, in de Parcl van Groote Waarde, zegt de Heere het volgende:

„En nu Mozes, mijn zoon, zal Ik tot u spreken betreffende deze Aarde waarop gij staat; en gij zult de dingen die Ik tot u spreek neerschrijven.”

„En het geschiedde dat de Heere tot Mozes sprak, zeggende: „Ziet, Ik zal u aangaande dezen hemel en Aarde openbaren, schrijf hetgeen Ik zal zeggen.”

Daarop volgen sommige der openbaringen, welke door den Heere aan Mozes werden gegeven. Dit is een aanduiding van een localisatie in het heelal betreffende ons; een begrenzing van een district daarvan, om zoo te spreken, waarover Drie Groote en Heerlijke Intelligenties de Presideerende Macht vormen, en onzen Heere, onzen God worden. Dan eeren wij Hen en Zij reflecteeren voor ons al de hoogste Machten en Intelligenties en Bedienende Kracht, die overal bestaat door en in de grenzeloosheid van het heelal.

Daar is geen macht, die niet door Hen gereflecteerd wordt, in hun bezit is en wordt uitgeoefend, en daarom eeren wij Hen en Zij reflecteeren de eene Heilige Natuur, en de „Glorie van God is Intelligentie.”

Het fundamenteele beginsel der levensleer van dezen zesden leeraar is Geloof in God; geloof in God als de Schepper van hemel en aarde, en alles wat daarbij bedoeld wordt, doch eveneens de Onderhoudende macht der Wereld, door welke alle dingen in den hemel en op aarde in prachtig evenwicht worden gehouden, in een

harmonieuze beweging, elk in zijn aangewezen plaats en orde en alle onderhouden onder de heerschappij van een weterkennende regeering. Dus dat God niet alleen de Schepper, doch de ondersteuner aller dingen is. Eveneens is Hij de Intelligent-inspireerende Macht der Wereld. Wij erkennen het feit, zooals Job in vroeger dagen, dat in den mensch een geest woont, en dat hij door de macht van zijn eigen intelligentie vele dingen kan begrijpen, in het bijzonder hetgeen des menschen is; want Apostel Paulus zeide:

„Want wie van de menschen weet hetgeen des menschen is, dan de geest des menschen die in hem is? Alzoo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods”. die onder goede condities met den geest des menschen kan worden vereenigd. Job zeide: „Maar daar is een geest in den mensch en de inspiratie des Almachtigen maakt hem te verstaan.” Het kan worden verduidelijkt door het feit, dat wij oogen hebben, ieder van ons en wij zien. Doch zijn wij wel zoo onafhankelijk daarin als wij denken? Goed dan. Sluit de Zon uit. Neem haar helderheid weg en maak absolute duisternis; kunt u dan zien? Neen, u kunt niet zien. Oogen dan zijn niet de eenige noodzakelijke dingen om te zien — oogen hebben het licht nodig om te kunnen zien. Dan door de hulp van Gods licht en het gebruik onzer gezichtsorganen, kunnen wij zien. Zoo hebben wij ook intelligentie, die evenwel de inspiratie Gods noodig heeft om ons het begrip der dingen te geven, om ons op zijn minst gelijk te brengen met den hoogerden gedachtengang en het bevatingsvermogen. Onze eigen intelligentie is niet voldoende; wij hebben de inspiratie des Almachtigen noodig. En zoo, als ik zeg, nemen wij God aan in deze filosofie, niet slechts als den Schepper en ondersteunende macht, doch eveneens als intelligent inspireerende macht. Hij wordt beschouwd als de Levenskracht, die alle dingen het leven geeft. Die levenskracht weggenomen, zou alles tot dien chaotischen toestand doen terugkeeren.

Gods liefde geopenbaard.

Eveneens wordt God aangenomen als de geopenbaarde macht der liefde, de macht der liefde geopenbaard door Jezus Christus onzen Heere. In de Schriften vindt men, alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon heeft gegeven als offer om Zijn liefde voor hen den menschen te openbaren, en daardoor hun verlossing te verzekeren. Ik weet niet of het ooit bij u is opgekomen of niet, doch mij schijnt het, dat God de hoogste wijze heeft gevonden om Zijn liefde voor den mensch te manifesteren. Het is geschreven als van Christus komende; niemand heeft grooter liefde voor zijn naasten dan dat hij zijn leven voor zijn vrienden nederlegt. Een inderdaad zeer edele op-

vatting, en ontwijfelbaar waar voor den mensch; doch mij komt het voor dat God veel verder is gegaan omdat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon gegeven heeft; en ik kan gemakkelijk begrijpen dat ieder zich liever zelf zoude geven dan zijn zoon op te offeren, dien hij sterker bemint dan zichzelf. En zoo manifesteerde God Zijn liefde, dat Hij hetgeen Hem het kostbaarste en het dierbaarste was, als offerande afstond, om daardoor de zaligheid des menschen te bewerken, Zijn Eeniggeboren Zoon in den vleeze, en Zijn Eerstgeboren onder vele broederen in het geestenrijk.

Aldus wordt God in deze zesde filosofie des levens beschouwd als de liefde openbarende macht der wereld, zoo goed als de Levenskracht, Intelligent-inspireerende macht, Wereld onderhoudende macht en Scheppende Macht. Deze aanneming Gods, als de kracht der zaken, is een der hoogste beginselen in deze levensleer, voortgebracht in de bedeeeling van de volheid der tijden.

Een ander uitsluitende, tot deze nieuwe tijdsbedeeeling behoorende gedachte is de verklaring van de Glorie van God, is Intelligentie.

Ik weet niets dat aan God wordt toegeschreven dat edeler is dan „De Glorie Gods is Intelligentie”, dat van zuiver Mormoonschen oorsprong is. Geen andere leeraars hebben het gezegd. Het behoort bij de dingen die God — den grooten leeraar der nieuwe tijdsbedeeeling inspireerde te zeggen. Ik denk dat dit de beste uitlegging is van wat Gods glorie vormt. Ik ben er grootsch op, om het bij elke gelegenheid de wereld ter overweging voor te leggen. Deze leer der nieuwe bedeeeling erkent eveneens zekere eeuwig bestaande dingen. Zulke, als bijvoorbeeld gevonden worden in de uitdrukking in een der openbaringen als „de elementen zijn eeuwig.” Dat bedoelt, dat de stof waaruit de zichtbare dingen gemaakt zijn, altijd hebben bestaan. In de laatste ontleding der dingen zullen wij vinden dat wat in het Boek van Mormon verklaard wordt, waarheid bevat, t.w., dat er twee dingen bestaan, waarvan het eene handelt en het andere behandeld wordt en dat door de actie en reactie dezer twee, alles tot stand gebracht wordt. Al de zichtbare dingen die in het heelal bestaan, hebben hun ontstaan aan deze twee te danken — aan dat wat handelt en dat waarop de handeling verricht wordt. Soms, wanneer ik menschen den Profet Joseph Smith hoorden bespotten en het Boek van Mormon verachten, heb ik mij zelf het antwoord afgevraagd: Heeft ooit een leerstelsel een duidelijker aankondiging gemaakt, of beter fundament gehad, voor het geven van een verklaring van het ontstaan der dingen dan deze? Wordt er in al de scholen van wijsbegeerte ooit uiting aan een overweging gegeven, die deze eenvoudige verklaring overtreft?

Nu, na den grond van het stelsel van den Grooten Leeraar gelegd te hebben, kunnen wij eenige zijner beginselen behandelen, welke in die leerstelling voorkomen. Ik heb uw aandacht op het

feit gevestigd, dat hij deze bijzondere zaak, deze groote waarheid aankondigde als — „De Glorie van God is Intelligentie”. Daarmede harmonieerende, werd door hem gezegd: „Het is onmogelijk voor iemand om in onwetendheid zalig te worden.”

Zeer vele menschen hebben gedacht dat het „Mormonisme” zijn steun vond in, en afhankelijkheid was van onwetendheid voor zijn voortzetting: maar hier hebben wij de verklaring die gemaakt werd, dat het zelfs onmogelijk is om in onwetendheid zalig te worden. Dan om het streven naar meerdere intelligentie aan te moedigen, wordt dit groote beginsel aangekondigd: „Alle kennis in dit leven opgedaan, zal met ons in de opstanding verrijzen.”

Ziet welk een schat menschen in deze wereld kunnen verzamelen! Hoewel het waar is in betrekking tot de stoffelijke zaken, dat wij niets in de wereld brachten en daaruit niets kunnen medenemen, betreft dat slechts de materiele dingen. Want het is mogelijk voor iemand, die een grootere ondervinding heeft in deze wereld en grooter intelligentie en begrip verkregen heeft, dat als zijn schat in het hiernamaals zal bezitten; en onze leeraar zeide eveneens, dat indien iemand door zijn geloof en zijn ondervinding meer intelligentie heeft verkregen dan een ander, zal hij dien in den volgenden staat des levens zooveel vooruit zijn. En weder:

„Er is een wet, vóór de grondlegging der wereld, onherroepelijk in den hemel besloten, waarop alle zegeningen worden bevestigd.

„En wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan de wet, waarop die zegen bevestigd is.”

Ik ben ten volle met de filosofieën des menschen bekend, maar heb nimmer een uitdrukking, daaraan gelijk, gevonden. Nog eens:

„De intelligentie der geesten had geen begin, noch zal zij een einde nemen.” Hij bedoelde dat intelligentie een eeuwig iets is. Jezus was in het begin bij den Vader, leert ons de Schrift (Joh. 1 : 1—6). „De mensch was ook”, verklaart ons de openbaring, door Joseph Smith, „in den beginne bij God.” En dan volgt dit:

„Intelligentie, of het licht der waarheid, is niet geschapen of gemaakt, noch kan zij geschapen of gemaakt worden.” Zij kan evenmin geschapen als vernietigd worden. Zij is eeuwig.

„De geest en het lichaam is de ziel des menschen. En de opstanding des doods is de verlossing der ziel.”

De mensch zoude God kennen.

„Het is het eerste beginsel van het evangelie”, zegt onze profeet, „om voor een zekerheid God te kennen; en te weten dat de mensch (gelijk als Mozes) met Hem kan spreken, zooals de eene mensch met den anderen spreekt.” Eveneens moet de mensch de alomtegenwoordigheid van God kennen, door de uitstorting van den geest der waarheid, die uit de tegenwoordigheid Gods voort-

komt, die het licht is, dat het verstand des menschen verlicht. „Welk licht vanuit de tegenwoordigheid Gods komt om de oneindige ruimte te vervullen; het licht dat in alle dingen is, dat alles het leven geeft, dat de wet is”, (dat is de macht) „door welke alles wordt geregeerd, zelfs de macht Gods, die in den boezem der eeuwigheid en in het midden aller dingen is.”

Deze laatste verklaringen, welke ik u als de uitdrukkingen van dezen profet der bedeeeling der volheid des tijds heb voorgelaten, bestaan in afzonderlijke, onderscheidene verklaringen, niet in elkaar geweven als een gedachtenstelsel. Ik heb het nooit geprobeerd, maar ik geloof dat het voor de bewonderaars der wijsgeeren der wereld — Christus — Epicurus, Aristoteles, Plato en Zeno, daarbuiten gelaten — absoluut onmogelijk zou zijn om in hun werken een gelijk aantal beginselen te vinden, die zoo fundamenteel en belangrijk voor een echte levensfilosofie zijn. U kunt geen uitdrukkingen in zulk een hoeveelheid in de leerstellingen der menschen vinden, die daaraan gelijk zijn.

Nu wensch ik evenwel andere beginselverklaringen te overwegen, waar wij een eenheid van oogmerk kunnen ontdekken, en uitdrukkelijk bedoeld voor een wijsbegeerte — een wijsbegeerte van leven en levensdoel, die voor overweging voor de Heiligen der Laatste Dagen en de wereld van het hoogste belang is.

Ik zal het als een vraag stellen: Wie van al deze vijf leeraars, wier uitnemendheid besproken werd op dat feest waarnaar ik verwees, hebben het oogmerk Gods in de schepping verklaard; en meer in 't bijzonder, wat Gods plan is met betrekking tot het aardsche leven des menschen? Ik zeg u, dat over die gewichtige zaak deze wijsgeeren zwijgen; en ik ben bereid een weinig verder te gaan — gij kunt die vraag van het Oude Testament niet beantwoorden. Niets aan Mozes geopenbaard, geeft eenige opheldering van Gods oogmerk in de schepping van den mensch. Indien u daarover op mij niet verstoord wilt zijn, zal ik nog verder gaan en zeggen, dat zelfs het Nieuwe Testament u daarover in het duister laat. Wat is het doel van God in de schepping des menschen? Nu wil ik daarmee niet zeggen dat de Christus het niet geopenbaard kan hebben, terwijl Hij zijn aardsche zending volbracht: doch zoo Hij het openbaarde of leerde, is het aan de schrijvers ontgaan, die ons, voor zoover als wij het bezitten, de uitingen van Christus hebben nagelaten. In elk geval, het juiste doel voor het menschelijk bestaan op deze aarde kan in de christelijke aanteekeningen niet worden gevonden. Hoewel het als een stoute bewering moge schijnen, toch werd dat groote vraagstuk niet vóór de bedeeeling van de Volheid der Waarheid en des Tijds beantwoord.

(Wordt vervolgd).

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

Verslag van de Arnhemsche Conferentie.

Het weder begunstigde de Arnhemsche conferentie, die 26 en 27 Mei gehouden werd, wel niet, maar toch kan het gezegd worden dat zij bijzonder goed geslaagd is.

23 Zendingen en de president der zending, Charles S. Hyde, vergaderden in een zendelingen-vergadering, Zaterdagnamiddag. Allen werden in de gelegenheid gesteld om hun getuigenissen te geven en hun gevoelens uit te drukken omtrent het zendingsleven en den vooruitgang in het werk. Een geest van liefde en gewilligheid liet zich zeer schoon kenmerken en eensgezindheid en samenwerking was zeer openbaar. Waarlijk, de zendelingen in de Nederlandsch-Belgische Zending verheugen zich in een groot gedeelte van Gods Geest, die hen aanspoort alles in het werk te stellen om het Evangelie van den Vader bekendheid te geven. De president der Zending en zendelingen werken allen eendrachtelijk tezamen om Gods naam grooter te maken. President Charles S. Hyde sprak de aanwezigen woorden van opbouw en aanmoediging toe en woorden van wijzen raad werden uit zijn mond vernomen.

Des avonds 8 uur werd de eerste openbare vergadering geopend door het zingen van lied 103. Ouderling Henry Neerings van Arnhem zond het gebed op, waarna lied 130 gezongen werd. Ouderling Martinus Groen, conferentie-president van Arnhem, sprak eenige woorden van welkom en ouderlingen Stanley L. Sharp van Apeldoorn en Roelof Steenblik van Delft, behandelden op schoone wijze de persoonlijkheid van God.

Als tusschen-zang werd lied 101 gezongen. President Charles S. Hyde verklaarde dat God een beproefd en gelouterd volk wenscht. Al leidt ons het pad van het leven niet altoos langs zonnige wegen, wij moeten toch getrouw en standvastig blijven aan het verbond dat wij gemaakt hebben aan het watergraf en niet vergeten om van God kracht, sterkte en wijsheid af te smeeken, zoodat wij gewilliglijk ons kruis mogen dragen en sterk mogen zijn als verzoeking op ons pad komt. Verleiding is rondom ons en Satan gaat rond als een brieschende leeuw, en als wij onder hen geteld wenschen te worden, die den Vader en den Zaligmaker zullen aanschouwen, moeten wij ons dagelijks bekeeren en de wereld

bewijzen dat wij navolgers zijn van den nederigen Nazarener.

De vergaderden zongen lied 152 en het dankgebed werd uitgesproken door den leider der conferentie Martinus Groen.

Zondagmorgen 10 uur werd aangevangen door het zingen van lied 48. Door ouderling Jacobus den Os van Rotterdam werd gebeden. Voortgezet door het zingen van lied 1.

Conferentie-president Martinus Groen, ouderlingen John Veth van Leiden en Heber G. Taylor van Den Haag, spraken op wonderbare wijze over den afval, herstelling en de noodzakelijkheid van Apostelen, profeten, herders en leeraars. Lied 52 werd als tusschenzang gezongen en geëindigd door lied 106 en ouderling Herman Johnson, secretaris der zending, zond het dankgebed op.

De middagvergadering werd geopend door het zingen van lied 38. Gebeden door ouderling Carl Fife van Schiedam. Voortgezet door het zingen van lied 7. Daarna werd het avondmaal bediend. Hierna werden door den leider der conferentie de autoriteiten der Kerk voorgesteld, welke op de gebruikelijke wijze werden ondersteund.

Ouderlingen Morris B. Ashton van Zwolle en Jacobus den Os van Rotterdam spraken de vergaderden toe en brachten ten duidelijkste uit hoe noodzakelijk het is een getuigenis te bezitten. Joseph Smith's gebed en het antwoord, hetwelk hij op zijn vragen ontving, werd behandeld en op grond der Heilige Schrift werd aangetoond, dat geloof zonder de werken dood is. Lied 173 werd nu gezongen.

De president der zending, die nu aan het woord kwam, sprak over de heiligheid van het avondmaal en de beteekenis van hetzelfde. Een antwoord op de vraag van Pilatus: Wat is waarheid? werd op zeer schoone wijze gegeven uit afdeling 84 van de Leer en Verbonden en de heiligen aangeraden om gewilliglijk de plichten en offeranden te volbrengen die God op hun schouders plaatst. Door onze plichten te volbrengen, krijgen wij krachtige getuigenissen van het Evangelie, en diegenen die niet gewillig zijn om alles op te offeren voor God den Vader, zullen niet het geloof hebben hetwelk noodzakelijk is om zalig te worden. De tijden zullen spoedig komen, dat een iegelijk de wetenschap moet bezitten van de waarheid, dat God wederom van den hemel gesproken heeft, anders zal ontevredenheid en afval de uitkomst zijn. President Hyde besloot zijn toespraak met een krachtige getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie.

Ten slotte werd lied 130 gezongen en ouderling W. Russell Monson van Utrecht eindigde met dankzegging.

Zondagavond 7 uur werd er vergaderd in het gebouw Centraal in de Bakkerstraat. Een volle zaal was het loon voor den arbeid

van conferentie-president Martinus Groen en de zendelingen werkzaam in Arnhem, welke al het mogelijke hadden gedaan om de conferentie bekend te maken aan de inwoners van Arnhem. Lied 44 werd als openingslied gezongen. Ouderling A. J. Bogedahl van Den Haag vroeg een zegen over de vergadering, waarna lied 137 gezongen werd. In deze vergadering werd een kleine ingezegend. Ouderlingen Hendrik Landwaard, president van de Amsterdamse conferentie en Cornelius Zappey, ass.-redact. van „De Ster”, waren de sprekers in deze vergadering. Er werd aangetoond dat het vergeestelijken van de geboden Gods niet aangenaam in de oogen des Heeren is en dat alléén het nauwkeurig navolgen van den Meester in Zijn leer, zaligheid teweegbrengen zal.

Zuster De Bruin, van Den Haag, zong in deze vergadering een zeer mooien solo.

Lied 6 werd gezongen en deze zoo voortreffelijk geslaagde conferentie werd geëindigd door dankzegging door den leider Martinus Groen.

GEVEN EN GEVEN.

(Naar het Engelsch van Ella Wheeler Wilcox).

Ik gaf een beedlaar uit mijn schraal
 Vermogen eens wat goud.
 Hij heeft het blinkende metaal
 Besteed en kwam toen menigmaal,
 Steeds hongrig nog en koud.

Ik heb een denkbeeld hem verstrekt —
 En in de ziel des mans
 Is 't zelfbewustheidsvuur gewekt,
 Hij heeft zijn ware waarde ontdekt:
 Een Mensch, een Godstelg.

Welgevoed

En welgekleed, het oog vol gloed,
 Is hij geen beedlaar thans.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE VRAAG VAN VERWERPING — ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

Ik heb zeer extensief uit deze openbaring voorgelezen, laat ons nu ééns onderzoeken en de juiste beteekenis er van verkrijgen. Ten tijde dat deze openbaring werd gegeven, doopten de heiligen voor hun dooden in de Mississippi-rivier, dit was een bijzonder voorrecht dat de Heere hen in hun armoede toestond en terwijl zij een plaats in den Tempel konden bereiden voor die verordening. Hij verklaart dat terwijl die plaats gebouwd werd, Hij hun doopen in de rivier aan zoude nemen, doch zoo spoedig als een plaats gereed gemaakt kon worden in den Tempel, het doopen voor de dooden in de rivier gestaakt moest worden. Nu zult ge opmerken, dat het 31ste vers luidt:

„Doch Ik gebied u, al gij Mijne heiligen, een huis voor mij te bouwen; en Ik sta u eenen voldoende tijd toe een huis voor Mij te bouwen.”

Neem nu goede nota van wat volgt:

„En gedurende dien tijd zullen uwe doopen Mij aannemelijk zijn.”

Voor mij meent dit dat de Heere hun doopen in de rivier zoude aannemen, totdat zij een plaats konden bereiden, waar de verordening behoorlijk bediend kon worden, en dat Hij de rivier-doopen niet zoude staken totdat zij voldoende tijd gehad hadden om zulk een plaats te bouwen. Ik wensch u voor te lezen wat de president van de „Gereorganiseerde” Kerk te zeggen heeft over dit punt. Hij zegt:

„Het doopen voor de dooden was een veroorloofde plechtigheid.”

Natuurlijk stem ik niet overeen met hem dat het een veroorloofde plechtigheid was, maar om voort te gaan met de aanhaling:

„Het doopen voor de dooden was een veroorloofde plechtigheid; of om duidelijker te schrijven? de Kerk werd door den Heere toegestaan om onder zekere voorwaarden voor de dooden te doopen.”

Hier is de voorwaarde:

„Volgens de termen te kennen gegeven in de openbaringen, kon deze veroorloofde plechtigheid volbracht en aangenomen worden als zij volbracht werd in de rivier zoolang als de tijd die aan de Kerk gegeven was waarin de Tempel gebouwd zoude worden, voorbijging. Na de voltooiing van den Tempel zouden de doopen voor de dooden daarin volbracht moeten worden.” (Saints' Herald, 17 Feb. 1904.)

Wij zijn voorzeker veilig in het beweren dat de Heere Zijn beloften niet zoude verbreken. Als wij daarvoor een tijd kunnen ontdekken, dat het doopen in de rivier gestaakt werd, zal het een

teeken zijn dat de voldoende tijd was verstreken, in zooverre het betrekking had op het doopen voor de dooden. Ik sla de notulen van de October-conferentie van 1841 op, en lees als volgt de opmerkingen gemaakt op den derden dag door den Profeet over het doopen voor de dooden:

„Er zullen geen doopen voor de dooden meer volbracht worden totdat de verordening bediend kan worden in het huis des Heeren; en de Kerk zal geen algemeene conferentie houden totdat zij in het voornoemde huis kan vergaderen. Want aldus zegt de Heere.” (Times and Seasons, deel 11, bladzijde 578.)

Herinner dit was in October 1841 — zes maanden nadat de eerste steen van den Tempel gelegd was. Was de Tempel voltooid? Neen. Was de Kerk dan verworpen met hare dooden? Voorwaar neen! want het was in 1841 en ik heb u alreeds verwezen naar het hoofdartikel van den Profeet van Mei 1842, waarin hij zeide dat nimmer sinds de samenstelling of grondvesten van de Kerk gelegd zijn, hebben wij een grootere gewilligheid om aan de wenschen van Jehova te voldoen en een meer vuriger begeerte zien ten toon spreiden dan in het bouwen van den Tempel. Derhalve konden zij niet verworpen geweest zijn. Nochtans was de voldoende tijd verstreken. Tot welk besluit moeten wij dan geraken? Dat de Tempel zoover gevorderd was dat de doopen voor de dooden er in bediend konden worden in overeenstemming met de openbaring, en het hing niet af, gij zult het zien, van het geheel voltooiën van het gebouw; en als de kamers één voor één voltooid en ingewijd werden, konden zij ook gebruikt worden voor de verordeningen van den Tempel, totdat de geheele Tempel gebouwd was.

Zijn wij juist in onze gevolgtrekking dat er een doopvont gebouwd was? Ja, er was een tijdelijk doopvont in het sousterrain van den Tempel gebouwd, — een voorloopig doopvont — maar een doopvont, hetwelk aan alle eischen van de openbaring beantwoordde. Bovendien werden in dit tijdelijk doopvont, hetwelk gebruikt werd volgens gebod van den Heere door Joseph Smith, vanaf November 1841 de doopen voor de dooden bediend, totdat het vervangen werd door het permanente doopvont en dan werden deze doopen daarin voortgezet, totdat de heiligen uit Nauvoo verdreven werden.

Het doopen voor de dooden verplichtend.

Wij zullen nu het 32ste vers onderzoeken; het luidt:

„Doch ziet, aan het einde van dezen aangewezen tijd zal het doopen voor uwe dooden Mij niet aannemelijk zijn.”

Dit meent, natuurlijk, het doopen voor de dooden in de rivier,

zal niet aannemelijk zijn, nadat het doopvont gebouwd is. Maar luister naar het volgende:

„En indien gij deze dingen aan het einde van den aangewezen tijd niet doet, zoo zult gij als eene Kerk, met uwe dooden, verworpen worden, zegt de Heere uw God.”

Als gij welke dingen niet doet? Meent het als gij den Tempel niet bouwt aan het EINDÉ van den aangewezen tijd? Dat kon de meening niet zijn. Het beteekent, dat als gij uwe doopen voor uwe dooden en de verordeningen voor de dooden niet bedient aan het einde — niet aan het begin, maar het einde — van den aangewezen tijd, zult gij met uwe dooden verworpen worden. Gij kunt zien dat het niet het verzuim was om de zolderverdieping te voltooien, noch het snijden van figuren in het houtwerk of het versieren van het gebouw door schilderstukken aan de muren te hangen, of het schilderen van dezelve, het was niet voor die rede dat de Kerk verworpen zoude worden, maar de Kerk zoude verworpen worden met haar dooden als zij verzaakte het werk in den Tempel voor haar dooden te volbrengen als de gelegenheid daartoe verschaft werd. Wij zien dat deze beschouwing overeenkomt met andere Schriftuur. Ik sla de tweede afdeeling van de Leer en Verbonden op. De Engel zegt hier:

„Zie, Ik zal het Priesterschap aan u openbaren, door de hand van Elia den profeet, voordat de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zal:

„En hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in de harten der kinderen planten, en de harten der kinderen zullen zich tot hunne vaderen wenden;

„Indien het niet zoo ware, de geheele aarde zou bij de KOMST van dien dag GEHEEL VERWOEST WORDEN.”

Waarvoor zou de aarde verwoest worden? Eenvoudig omdat er geen verbindende schakel tusschen de vaderen en de kinderen is — dewelke het werk voor de dooden is — zullen wij allen verworpen worden, het geheele werk van God zal falen en volkomen verwoest zijn. Zulk een toestand zal natuurlijk niet bestaan. Toen Elia dit Priesterschap herstelde, zeide hij dat de tijd waarvan gesproken was geworden, ten volle gekomen was en dat de vreeselijke dag des Heeren nabij was, zelfs voor de deur.

Laat ons in oogenschouw nemen wat Joseph Smith in betrekking tot deze dingen zeide. Sprekende over het doopen en de zaligheid voor de dooden, zeide hij:

„De GROOTSTE VERANTWOORDELIJKHEID in deze wereld die God ons opgelegd heeft, is het zoeken naar onze dooden. De apostelen zeide dat zij zonder ons niet volmaakt konden worden. Nu zal ik over hen spreken: Ik zeg u, Paulus, gij kunt niet volmaakt zijn zonder ons; het is noodzakelijk dat diegenen die ons voorgegaan zijn en diegenen die na ons zullen komen ook zaligheid met ons zullen hebben, en aldus heeft God het VERPLICHTEND voor den mensch gemaakt. Vandaar zeide God dat Hij Elia zoude zenden.” (Times and Seasons 6 : 616.)

Bovendien, in de conferentie, gehouden October 1841, naar welke ik u alreeds verwezen heb, zeide de Profeet dit:

„Het doopen voor de dooden is de eenige wijze waarop de menschen als verlossers op den berg Zions kunnen zijn. De bekendmaking van de eerste beginselen van het Evangelie was een middel voor 's menschelijke persoonlijke zaligheid en het was de waarheid, niet de menschen, die hen redde; maar de menschen door actief in plichtplegingen van zaligheid PLAATSVERVANGEND werkzaam te zijn, bekomen instrumenten om menigten van hun verwanten in het Koninkrijk van God te brengen.”

„Deze leer” — dat is: de doop voor de dooden —, zeide hij, „toont zeer klaar de wijsheid en genade van God aan: in het voorbereiden van een verordening voor de zaligheid van de dooden, om plaatsvervangend te doopen, hunne namen opgeteekend in den hemel en zij geoordeeld volgens de daden gedaan in het vleesch.”

Nu komt de meest belangrijke verklaring.

„Deze leer was de LAST VAN DE SCHRIFTEN. De heiligen, welke VERZUIMDEN om dit te doen ten bate van hun overleden verwanten, verzaken zulks op GEVAAR VAN HUN EIGEN ZALIGHEID.”

Hier nu hebben wij den sleutel van de geheele situatie. Als wij de zaligheid van onze dooden verzuimen, als wij de gelegenheid bezitten om hen te redden, zullen wijzelfven verworpen worden en dat is juist wat de openbaring van 19 Januari 1841 gezegd heeft. In de Leer en Verbonden, afdeeling 128, vers 5, wordt ons verhaald dat de doop voor de dooden voorbereid was van vóór de grondlegging der wereld, „voor de zaligheid der dooden”, let op, „DIE ZONDER EEN KENNIS VAN HET EVANGELIE ZOU-DEN STERVEN!” En in vers 15:

„En nu, mijne zeer geliefde broeders en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen met betrekking tot de dooden en de levenden zijn, betreffende alzoo onze zaligheid, welke niet lichtzinnig voorbij gezien mogen worden. Want hunne zaligheid is noodig, en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zooals Paulus aangaande de vaderen zegt, „dat zij zonder ons niet volmaakt kunnen worden”, noch kunnen wij zonder onze dooden volmaakt worden.”

(Wordt vervolgd).

Conferentie aankondiging.

De groote Rotterdamsche conferentie zal Vrijdag 20, Zaterdag 21 en Zondag 22 Juli gehouden worden.

Vrijdag 20 Juli, des avonds 8 uur, groote openbare vergadering in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

Zaterdag 21 Juli, 's avonds 8 uur, groote openbare vergadering in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

Zondag 22 Juli des morgens 10 uur, groote openbare vergadering in het Nutsgebouw Oppert 81.

Zondag 22 Juli des namiddags halfdrie, vergadering in de zaal „Excelsior” St. Janstraat 15a.

Zondag 22 Juli, des avonds 7 uur, in het Nutsgebouw Oppert 81, groote openbare vergadering.

Zendingen-vergadering Zaterdagmorgen 10 uur.

LET OP!

Donderdag 19 Juli zal er geen vergadering gehouden worden.

Zondag 22 Juli

TWEE VERGADERINGEN

in het Nutsgebouw, 's morgens 10 uur en 's avonds 7 uur.

KOMT ALLEN.

Overleden.

Te Lienden, Gelderland, is 25 Mei overleden zuster Aaltje Verschoor. Zuster Verschoor werd 1 December 1861 geboren, dochter van Johannes van Alfen en Catharina Hartman. Zij werd 20 April 1902 door ouderling Jan H. Meibos gedoopt en door ouderling G. C. Bernards bevestigd.

Te Leiden is 28 Mei Zuster Pietje Schouten overleden. Zuster Schouten werd 8 April 1866 geboren, dochter van Gerrit Riethoorn en Neeltje Young. Den 24sten Juni 1910 werd zij door ouderling John C. Kidd gedoopt en 26 Juni door ouderling John J. Willard bevestigd.

INHOUD.

Redevoering	blz. 173		Oorsprong van de „Gereorga-
Verslag van de Arnhemsche			niseerde Kerk” . . . . . blz. 184
Conferentie	„ 181		Conferentie aankondiging . . „ 187
Geven en geven	„ 183		Overleden . . . . . „ 188

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.